

ΑΠΟ ΤΙΣ «ΣΤΡΟΦΕΣ» ΤΟΥ JEAN MORÉAS (*)

ΤΡΙΤΟ ΒΙΒΛΙΟ II

Κάθε φορὲν ὅπου ὀχληρὸς ὁ βαρεμὸς πλακώνει
Τῇ δόλια μου καρδιά,
Θυμᾶμαι τὰ λιγνόκρινα τὰ ὠχρὰ πού δυναμώνει
Τοῦ κύματος ἡ ἀπαλὴ βροχὴ στὴν ἀμμουδιά,

Τὸ σνέναγμα τῶν καϊκιῶν, ἡ μπόρα ὡς τὰ χτυπάει
Παραπονετικῇ,
Τὴν ἄκρα τὴν ἀφρόλουστη, τοῦ γλάρου ὅπου πετάει
Στὴν κυματοῦσα θάλασσαν ἀπάνου, τὴν κραυγῇ.

ΤΕΤΑΡΤΟ ΒΙΒΛΙΟ IX

Στὰ δάση τ' ἀθηνιώτικα μύρτα λευκά θερίστε,
Στῇ Νίμῃ γιασεμιά·
Μὲ ρόδα λαμπερόχρωμα τοῦ Παρισιοῦ γιομίστε
Μιά ξέχειλὴ ἀγκαλιά,

Ἀπ' τίς Μαρτίγκες τίς γλυκές, φίλοι μου, μᾶστε ἀκόμα
Τὴν πλούσια χλωρασιά
Γιὰ τὸ στεφάνι, στολισμὸς πού θὰ εἶναι μου στὸ χῶμα
Κι ἀπ' τὸν ἀλήτη τὸν καιρὸν ὅπου θὰ μὲ φυλᾷ.

Μετ. ΚΛΕΩΝ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Στὸ Σπύρο Παππᾶ :

*Λέν εἶμαι μόνος
Γιατὶ ὁ πόνος
Μ' ἀκολουθεῖ*

Δὲ θέλω πιά τὰ μάτια μου νὰ εἶναι δακρυσιμένα,
Δὲ θέλω πιά τὰ στήθια μου νὰ βγάλουν ἄχ! κανένα.
Χεῖλι ἀχνὸ τὸ χεῖλι μου δὲ θέλω νὰ φιλήσῃ,
Καὶ ἡ καρδιά μου μ' ἔρωτα δὲ θέλω νὰ χτυπήσῃ.
Ἀγάπησα τὴ Μοναξιά, πού ξῆ μὲς τὰ σκοτάδια
Μέσα σὲ δάση, σὲ βουνά, κοντὰ σ' ἄρνιων κοπάδια,
Σὲ θάλασσες μὲ κύματα, ἀφροστεφανωμένα
Καὶ σ' ἀνεμόδαρτα νησιά, νεροθεμελιωμένα.
Τὴ Μοναξιά ἀγάπησα κι' αὐτὴ λατρεύω μόνον,
Μὰ ὥμῃ ἀπάντησα ἐκεῖ ἀντεραστὴ τὸν Πόνον.
Μὲ τὰ σκληρὰ τὰ νύχια του παντοῦ μ' ἀκολουθάει
Στὸ βῆμα μου τὸ βῆμα του, σὰ νᾶν' ἡχώ χτυπάει.
Αὐτὸς ὅπου δὲ μ' ἄφισε ποτέ μου νὰ γελᾶσω.
Ὅπου δὲ μ' ἄφισε ποτὲ ἀγάπη νὰ χορτάσω,
Θέλει κι' αὐτὴ τὴ Μοναξιά ἀκόμη γιὰ ν' ἀφίσω,
Μὰ μὲς τὸν τάφο θάν τὴ βρῶ, κι' ἐλπίζω δὲ θ' ἀργήσω.

26)2 1913

Α. Γ. Κ.

(*) Ἀπὸ τὸ βιβλίο πού βγαίνει σὲ λίγο, μὲ ὅλες τίς
Στροφές μεταφρασμένες.

ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Μέριασε κόσμε τοῦ κακοῦ, Σουλτάνε κόσμε κρύψου!
τῆς Λευτεριάς περήφανο τὸ πνέμα προσδιβαίνει.
Σήμερα χαίρεται οὐρανὸς κι' ὅλος ὁ κόσμος χαίρει,
στὰ Γιάννενα τὰ ξακουστά, μονιά τ' Ἀλῆ Βεζύρη.
Καὶ στρώνονται δαφνόκλαδα καὶ μύρτα καὶ λουλούδια
καὶ τὰ προικιά τους στρώνουνε οἱ κορασίδες στὴ στράτα,
καὶ τὸ χορτάρι ἐφούντωσε καὶ σύρριζο ἀγαλλιᾷ
στοῦ Κωσταντίνου νικητὴ τὸ δοξασιμένο διάβα,
πού δαμασε τὸν τύραννο τῆς Λευτεριάς τῆς σκλάβας.
Σήμερα χαίρεται οὐρανὸς στὰ Γιάννενα τὰ μαῦρα·
χαμήλωσε καὶ στάθηκε ὡς τῶν σπιτιῶν τὸ φρύδι,
μὲ τὴν εἰδὴ τῆς γαλανῆς σημαίας καὶ χαϊδεύει
τ' ἀγέρι πού ἀναστένανε στὸ σκλαβωμένον τόπο·
καὶ δίνει στὶς ψυχὲς φτερά, ζωὴ καινούργια δίνει,
καὶ φέρνει δάκρυα τῆς χαρᾶς στὰ μάτια τὰ θλιμμένα,
καὶ μὲς τοὺς τάφους τοὺς βαθιοὺς τῆς ἄνοιξης τὴ χάρη.
Καὶ μοναχὰ τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ τ' ἄλωτο τὸ κουφάρι,
ὅταν ἡ γῆ ἐσείστηκε, ραγίστη τὸ μνημοῦρι,
ἀνασηκώθηκε μ' ὄρμη στὸ μυτερὸν ἀγκῶνα,
ν' ἀκουρμαστῇ τὸ τί στοράει ἡ χλαοὴ ἡ ξαφνιάστρα.
Καὶ φρένιασ' ὁ Ἀλῆ Πασσᾶς, τρεμουλίασεν ἡ μούχλα
στὰ μπερδεμένα γένεια του, τοῦ τρίζαν οἱ ἄρμοι,
κι' ἔπεσε καὶ σωριάστηκε γιὰ πάντα, στάχτη ἀχνή.

22 τοῦ Φλεβάρη 1913

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΑΟ

Τὴ στιγμὴ αὐτῇ, πού ἄρχισες νὰ μπαίνεις στὸ
δρόμο τῆς ἀναγέννησής σου, ὦ ρωμιέ, πού ξεπάστρε-
ψες ἀπ' τὴ ράχη σου μερικὲς λέρες, πού τόσον
καιρὸ σοῦ ρουφοῦσαν τὸ αἷμα, τὴ στιγμὴ αὐτῇ πού
μπόλικο τρέχει τὸ αἷμα σου στὸν πόλεμο καὶ τὸ
θολωμένο ἄστρο σου ἄρχισε νὰ στράγγιζε φωτεινά,
τὴ στιγμὴ αὐτῇ ἔρχομαι νὰ σοῦ θυμίσω πὼς καιρὸς
εἶναι πιά νὰ βγάλῃς ἀπὸ πάνω σου καὶ τίς στερνὲς
λέρες πού μὲ τὸ φαρμακερὸ γλωσσίδι τοῦ ξανθοῦ
θοῦνε νὰ σὲ φαρμακέβουν ἐνάντια στοὺς ἀδερφοὺς
σου καὶ νὰ σὲ γελοῦν μπροστὰ στὰ μάτια σου, και-
ρὸς εἶναι πιά νὰ ποκηρύξεις καὶ νὰ ἀναθεματίσεις
τὴν ἐκμεταλλευτικὴ αὐτὴν ἐταιρεία, πού λέγεται
«Μιστριώτης καὶ Σία», πού ἐκμεταλλεύεται φανερὰ
καὶ ἀδιάντροπα τὸ πνέμα, τὴν καρδιά καὶ τὴν ψυχὴ
σου. Καιρὸς εἶναι πιά νὰ ξεμπερδέψεις τοὺς λογα-
ριασμούς σου μὲ τὰ μέλη αὐτῆς τῆς ἐταιρείας, πού
σοῦ χύνουν φαρμάκι στὴν ψυχὴ, πού μὲ τίς συκο-
φαντίες τοῦ σὲ κάνουν νὰ μισῇς ἐκείνους, πού ἀλλη-
θινὰ σὲ πόνεσαν, καὶ σ' ἀγάπησαν, καὶ ὑπόφεραν, καὶ
υποφέρουν γιὰ σένα. Σοῦ τίς θυμίζω λοιπὸν αὐτὲς
τίς λέρες καὶ σοῦ τοὺς καταγγέλλω ὡς ἐσχάτους
συκοφάντες καὶ φέφτες μὲ τίς ἀκόλουθες τρανὲς κ'